

idet den aabner en Udvej for den, der har studt en Brevdue, til at fremkomme med det Paastud, at han ikke med Sikkerhed kunde antage, at det var en Brevdue. Udvalget har derfor anset det rigtigere simpelt hen at forbyde at skyde eller udøve Jagt paa Brevduer, idet det da maa blive vedkommendes Sag i Forvejen at forvise sig om, at den Due, han skyder paa, ikke er nogen Brevdue.

Til Kapitel III.

I Henhold til hvad ovenfor er anført, foreslaar et Mindretal (Griffen, N. Hansen og Th. Nielsen), at hele dette Kapitel om Jagt tegn tilligemed de Bestemmelser i de senere Paragraffer, der referere sig hertil, udgaa, medens Flertallet (Danneffjold-Samsøe, Høst, Mourier-Petersen og Raben) derimod principielt tilraader Indførelse af Jagttegn, men kun foreslaar forskellige Endringer som foran antydet for at imødekomme de modstaaende Ansuelser. For saa vidt disse Endringer ikke ere af ren redaktionel Natur, kan der henvises til de ovenfor fremsatte Bemærkninger, idet man kun skal fremhæve, at man har anset det rigtigt at udstrække Aldersgrænsen for at kunne faa Jagttegn til 16 Aar og at optage en udtryffeligg Tilkendegivelse om, at Jagttegnet ikke giver Ret til at jage paa anden Mand's Grund uden dennes Tilladelse.

Til Kapitel IV.

Til § 25.

Skønt Udvalget i det hele har kunnet tiltræde ide i denne Paragraf fastsatte Straffebestemmelser, har man dog ment, at der er visse Arter af Krybskytteri, der bør straffes strengere. Dette gælder ikke blot, hvor den ulovlige Jagt er udøvet ved Nattetid, men ogsaa hvor den har fundet Sted i Skov eller paa Marker, hvor Sæden ikke er indhøstet; i saadanne Tilfælde bør Bøden efter Udvalgets Formening ikke sættes under 50 Kr., hvilket ogsaa bør være Reglen, hvor den paagældende i Løbet af de sidste 3 foregaaende Aar har været straffet for

Udvalgenes Betænkninger.

ulovlig Jagt, saavel som hvor den ulovlige Jagter udøvet fra Vogn eller Slæde eller fra Beje og Stier, der ere aabne for almindelig Færdsel. Som særlig stærpende Momenter bør derhos komme i Betragtning, om den ulovlige Jagt er udøvet af flere i Forening, eller om den paagældende har udvist Trods eller Opsætsighed mod den, der er berettiget til at anholde ham. Det er nemlig blevet temmelig almindeligt, at flere Krybskytter slaa sig sammen og køre ud om Natten, og medens den ene bliver siddende paa Vognen, skyde de andre Wildtet og bringe det op i Vognen, hvorefter der køres bort i fuld Fart. Nærmer nogen sig, er det ikke sjelden, at Krybskytterne tilføje ham Pisteslag og anden Overlast.

Som et virksomt Middel til at hemme Krybskytteriet, har Udvalget derhos fundet det rigtigt, at den, der i Løbet af jet vist Tidrum, f. Eks. 5 Aar, 3dje Gang gør sig skyldig i ulovlig Jagt, bør have de af ham anvendte Sagtredskaber og Hunde forbrudt, uden Hensyn til, om de tilhøre ham selv eller af andre ere ham overladte til Brug. Dette er nemlig kun en analog Anvendelse af det Princip i Straffelovgivningen, at de Redskaber, hvormed man begaar en Lovovertrædelse, forbrødes, og den Omstændighed, at paagældende mulig har laant Sagtredskaberne, bør ikke komme i Betragtning, da vedkommende Ejer af disse maa bære Ansvaret, naar han udlaaner dem til Personer, der benytte dem til dermed at begaa Lovovertrædelser. Vedkommende vil dernæst faa godt som altid selv være interesseret i Wildtthveriet. Har Krybskytten forkommet Sagtredskaberne, bør han dømmes til at betale deres Værdi.

Til § 27.

Med Hensyn til Paatalen for ulovlig Jagt, har Udvalget i Henhold til de forestillede Udtalelser, der fremkom saa vel i Fjor som i Aar, anset det heldigst, at Reglen bør være, at Paatalen er offentlig, dog saaledes, at den jagtberettigede kan erklære, at han selv ønsker privat at følge Sagen, i hvilket Fald da den offent-